

Светлина

вестник за информация, култура и народно стопанство

ДУПНИЦА 29 Януари 1922 год.

ИЗЛИЗА ВСЕКА НЕДЕЛЯ

Урежда редакционен комитет

Всичко се адресира до издателя

Владо Ив. Пилев

Ръкописи не се връщат.

Год. II БРОЙ 59

Телефон № 58

За обявления се плаща:

3 години, свадбени, именини, благодарности и некролози по 30 лв.; търговски и частни обяви на 1 стр. 80 ст. кв. см. и останалите по 60 ст. Гриваставски и на учредения по 80 ст. дума. В хрониката 6 лв. ред. Малки до 20 думи 10 лв. ВСИЧКО В ПРЕДПЛАТА.

Годишен обонанент 40 лева полугод. 20 лева. Брой 1 лев

Антон Кавдански
не ще приема гости да именния си ден поради отсъствие от града.

Атанас Панчев
нема да приема на имения си ден

Г-ца Йорданка С. Минкева
и
Г-н Георги В. Икономов
се съобщава на 23 януари 1922 година

Г-ца Матилда С. Синтова

Г-н Аврам М. Левиев
Ще се венчае на 29 януари в 11 и половина часа пр. обед в Израил Синагога. Поздравленията ще се приемат в Настоящото заменя отделение покани. Дупница, януари 1922 год.

Г-ца Анка Я. Страшников

Г-н Никола Янакиев
Ще се венчае на 29 тог, 11 часа пред пладне в София.

Г-ца Надежда Н. Коринова

Г-н Георги Хр. Даскалов
Ще се венчае на 5 февруари в 2 часа след пладне в черквата Св. Никола

Г-ца Златка Ст. Лишкова

Г-н Александър Хр. Каишев
Ще се венчае на 5 февруари 2 часа сл. пл. в черквата „Св. Богородица“

Г-ца Еленка Николова

Г-н Йордан Кржстев
Ще се венчае на 29 тог, 3 часа след пладне в черквата Св. Георги

Продавам нови козиняви арани — бандажи за тютюн.
Васил Абаджиев

Продава се габриолет с гюрк за впрегане с един или два коня.
за сведение в администрацията

80,000 ЛОЗОВИ ПРЖЧКИ

Монтекола, Шасла, Мурведер здрава спойка, добри корени

Летораз от 35 см. нагоре.

Присадени на тях: гъмза 50—60%
" " " Памид 20%
" " " Винейка 10%
" " " Десертни 7—10%

Поржчки и сведения
Убак Бадихски — Дупница.

7-о ПОЛКОВО ИНТЕНДАНСТВО

ОБЯВЛЕНИЕ № 334

Обявеният тръг по доброволно спазряване на обушарски и шивачески материали, публикувани във вестника „Светлина“, брой 58 от 22 януари 1922 година, вместо на 27 януари т. г., ще се състои на 6 февруари с. г.

Обявява се сова за знание на заинтересуваните търговци.
гр. Дупница 25 януари 1922 год.
От Интенданството.

Бюлетин за предборителни работи бързо и евтино

Конкурсна изложба на тютюни в с. Кочериново.

В стремлението си да работи за подобрието на нашите тютюни, Сдружението на експортторите и фабрикантите на тютюн в България устрой на 15 и 16 т. м. една конкурсна изложба на селата из Рилската долина. Целта на тази изложба е да изтъкне на производителите какви качества трябва да притежава тютюна, като търговска стока и насърчи по добрите тютюнопроизводители, а паралелно с това да работи и за подобрието и разширението на паразите за нашите тютюни. Първа по рода си в нас, тази изложба не можеше да привлече напълно вниманието на производителя. Некои от техначинае като търсеха в него изгоди само за тютюнотърговците, други избягаха да участват, като се страхуваха че ще загубат това малко количество тютюн, което трябваше да изложат, а по големата част от тях просто от нехайство, така както се отнася вжобихе българина към всеко новоначинание, от където и па иде то и за каквото и да се отнася. Все пак при всичките тия негоси изложбата имаше успех и ние твърдо вярваме, че тя не ще закъснее да даде своите плодове.

За редовни изложители се допускаха всички тютюнопроизводители от селата на Рилската долина — Рила, Стоб, Пороминово, Бараково и Кочериново, които трябваше известно време преди изложбата да подадат нужните декларации до агронома на сдружението. Пробите се взимаха лично от агронома с участие в един местен тютюнопроизводител. Всички проби се затваряха в пакет, който се пломбираше за да се избегне всеко съмнение за промена на пробата. Два дена преди изложбата всички пакети се разтвориха от комисия в състав агронома, пет души експерти и един тютюнопроизводител, който извърши експертизата и раздаде наградите.

Преди откриването на изложбата което стана на 15 т. м. имаше водосвет. Самото откриване стана от г-н Георгиев, представител на фирмата Ориентабако с подпомята на случая реч в присъствието на Негово Преосвещенство Неврокопския Митрополит, местните власти, други учреждения, представители на всички тютюневи фирми и много тютюнопроизводители. След него говори г. Професор Молдов.

Искам да кажа... кучетата... овчарска порода...
Тя се изсме.
— „Не“, каже тя, те са ей тъй за удоволствие.
И сега мисля: не едно, а пет кучета за удоволствие, храня гледа и „вапитави“, а две 3, чезовски, две дини, три храни, се завариха, а канони на Дунав... престават да казват!

Преди 2—3 дена бях в Deutsches Volks Theater. Играха „Призраци“ от Ибсен. В ролята на Освалд бяха Мони, един от най-известните светски артисти. В ушите ми още бучат думите, когато Той (Освалд) казва на майка си: „Искал ли съм аз да ми дариш живот“... И при това какъв живот ми даде ти“.

На излизане от театъра другаря Б. ме помоли да го придружа до Ketter Platz (най-шумната улица в една лужа с 3 бляби робини. Той тези дни се връща в България и ще му се да. Той „Родачер“ — при визанитето.

Още при визанитето в вариетето, пред мене изпъкна фигурата на един валутен спекулант, седнал в една лужа с 3 бляби робини. Той вече плащаше и из дочух, как келнера казваше само 35000 бакшиш и „Джентлементата“ си излезе.

Келнера доде при нас и най-учтиво ни казва да останем. Попитах го: можем ли да получим в това заведение кафе? — Само „бавнянско“ бе кж-сия му отговор.

Аз разсъждавах. Не върху това дали да останем или не. Скъпем не! Този въпрос беше предетана или не — кржгом и сбогом! Но аз разсъждавах: шен за мен — 1 или 2 часа, а да се напие един 35,000 крони за 1 или 2 часа, а да се напие един обирник, за да гуде и купи прелестя и красотата на хубави девойки! Да, да, товно казано — купуват се базирали крони красота. А в същия ден, защото си нямали 1000 крони за да купиш за да детина си, на трина бати е амързано да занаят и си опитали силата на динамита върху собствените си слави.

Седмична драмка.

Януарска Неделя в 10 ч. пр. пладне Студ е сковал улица, прозорци и минувачи. Но пред казиното се гуля народ жъбира се в групи и нещо чупа.

Вчера с много хвърчащи листове групата на широките социалисти разгледа си че ще прави публично събрание в казиното на което ще говори Пещерския гражданин Христо Пунев.

Това е събрало тия хора пред Казиното, те с нетърпение чакаат да се отворят вратите и да нахлуят вътре.

След преживената тежка криза, широката партия се опитва да се скъсеме и за първи път излиза от своето скривалище за да устрой публично събрание.

Дупничани сж любопитни. Те сж с голем интерес към всичко което може да се получи безплатно. Интересуват се и от политически събрания. И ги посещават без разлика на партии и без оглед към лицето което ще говори. Само на комунистически събрание не посещават така.

Слушат оратора с олимпийско спокойствие — невжамутими, като стари испитани съдии, които с никакъв вид израз по лицето не дават да се разбере че умът им нищо не дават приседа над бедния оратор, който с жар изнася програмата, платформи, реформи и закони, носещи обнова и благоденствие в злополучната българска земя.

Вратаря се отвори, нахлу публиката и скоро събрането почна. Исках и аз да чуя той за първи път дошъл в Дупница оратор. Исках и с очите си да видя тоя Пещерец, има ли в него нещо пещерско, защото нико не знаех Пещера само по образа на покойния Такев.

Пунев говори с един тих, равен глас, но тийната позволява да бъде чул и от най-далечните.

Той е с среден ръст, руса брада и свети нежан под който блещат будни очи нескотствующи на неговия тих и равен глас.

По това той прилича с своята брада на македонствую или на Рилски отшелник, каквито ние сме свикнали много да виждаме в миналото и днес из нашите кржчи и задимени кафенета, но ние и мирен граждан кафеенца.

Говори достоян борец за всички партии и за днес властвующите в едн. джр замах и премияна към комунистите „мжртия враг на неговата партия, който бже-ха обекта, истинската прицелна точка на неговите атаки.“

И говори с страст, остървение и нескривана ярост.

Присъствующи комунисти апострофиряха.

Оратора свърши и председателя закри събрането.

Обещанието да се паде думата на комунистите да отговор не се изплати по мои причини.

Настоян шум, движение, викове и суматоха. Горещите разправий между широки и тесни привлича в юрчични комплименти и милувки.

Бреда тоя хаос, безредица и блжканица неизвестно кой на входните врати извика високо:

„Бегайте, — кавалерия иде!“
Тоя вик се подхваща безрезервно и от други.

Хоса са още по отстрашен. Всеки напираше да извържне към вратата и да се измъкне от опасния обржч.

Излезлите вжн високо и гржмно се смееха, облечени от блжканицата и осебодени от кошмара на идящата кавалерия, защото олицата бже луста и се така студена.

Така случайния вик — „бегайте кавалерия иде!“ спаси много пламнали глави от кавалерийските замашки в салона на казиното.

— И тъй: „мжкнаха разпри из светът“.

Мер — Джам

АРХИТЕКТУРНО СТРОИТЕЛНО БЮРО
ИВАНОВ & УРУМОВ
АРХИТЕКТИ
приготовлява плановете за всички жилищни, индустриални и монументални постройки от обществени и частни характер, като поема ръководенето им в столицата и провинцията.
София, хотел „Париж“. Телефон 678.

Умориха се да живеят...

Драм Риго-Лето.

Някога ми беше писал Разправяча за весели преживяния от нашата малка Дупница. Дяло, сигурно си чакал отговор. По много причини не ти отговорих. Сега рекох аз да ти се обадя. Повод ми дава прочетената от мен интересна статистика, иначе в съвсем безинтересния вестник „Светлина“. Тази статистика ме предизвикала към сериозни размисления.

923 души, в Виена през изтеклата 1921 год. уморени от живота, поискали да се простят с него и се преселили в царството на сенките! — С други думи, всеки ден приблизително 3 човеци съществува се самолишават от земния живот.

Знам по себе си! Щом отида при моята „Деядемона“ без разменни приспособления недоразуменията започват, каквито изникват, но слава Богу, както от моя, така и от нейна страна, ло обмръзване да се живее още не е дашло!

В момента, когато четех горните статистически данни, покрай кварталната ми „випна една джмн облечена елегантно — „Ст. Сор“, както виенчавките се изразяват. Тя е хубава и запазена жена, 35 годишна с спортен костюм, в десната ръка бич, а зад нея 5 кучета покорно и следят. Аз всичко си обясних, ама 5 петех кучета не можах, и още не мога да си обясня. Извиках моята хазайка.

Виждал ли извика жена с кучетата там?
— Да отговори, тя.
Разбиха се тия живее в улица X № 48, жена на прочутия...
— Моля ти се това не е важно, я прекъснах аз, защото туква в Виена не може да се знае, как жена кому принадлежи. Но сигурно те разполагат с големи стада?
Хазайката ми, опули очи. Тя не можеше да ме разбере.
— Какво собствено желаете да кажете?

Искам да кажа... кучетата... овчарска порода...
Тя се изсме.
— „Не“, каже тя, те са ей тъй за удоволствие.
И сега мисля: не едно, а пет кучета за удоволствие, храня гледа и „вапитави“, а две 3, чезовски, две дини, три храни, се завариха, а канони на Дунав... престават да казват!

Преди 2—3 дена бях в Deutsches Volks Theater. Играха „Призраци“ от Ибсен. В ролята на Освалд бяха Мони, един от най-известните светски артисти. В ушите ми още бучат думите, когато Той (Освалд) казва на майка си: „Искал ли съм аз да ми дариш живот“... И при това какъв живот ми даде ти“.

На излизане от театъра другаря Б. ме помоли да го придружа до Ketter Platz (най-шумната улица в една лужа с 3 бляби робини. Той тези дни се връща в България и ще му се да. Той „Родачер“ — при визанитето.

Келнера доде при нас и най-учтиво ни казва да останем. Попитах го: можем ли да получим в това заведение кафе? — Само „бавнянско“ бе кж-сия му отговор.

Аз разсъждавах. Не върху това дали да останем или не. Скъпем не! Този въпрос беше предетана или не — кржгом и сбогом! Но аз разсъждавах: шен за мен — 1 или 2 часа, а да се напие един 35,000 крони за 1 или 2 часа, а да се напие един обирник, за да гуде и купи прелестя и красотата на хубави девойки! Да, да, товно казано — купуват се базирали крони красота. А в същия ден, защото си нямали 1000 крони за да купиш за да детина си, на трина бати е амързано да занаят и си опитали силата на динамита върху собствените си слави.

Риго-Лето, ако продължавам, и при все това, най-често бивам такъв. Какво мислиш ти в тоя момент не знам, но мен неволно ми хрумват думите на Ботев „И в това царство кржаво горбато, царство на подлост, разврат и склзи... Кипи гробата...“
Но стига толкова. Обадя се за да ти се обадя и аз.
Виена, 18 януари 1922 год.

Граданино, дай лептата си за изградена на читалището-театр! Докажи, че ти милееш за успеха на това културно дело!

Жак.